

om gedekt te kunnen worden door een soort van hulsel dat, den staart uitgenomen, volkomen de gedaante had van de papieren vliegers der kinderen. „Daarna,” ging mevrouw Noordhuijs voort, zich nu en dan omdraaiend en even stilstaand, totdat zij er eindelijk in slaagde mevrouw Van Arken kwijt te raken en het middelpunt van het groepje te worden, „zag men op de hoofden der dames stekelvarkens en staande honden; nu eens moest het achterhoofd eener vrouw glad wezen, dan weder pronkte zij met vlechten op de wijze onzer grenadiers. In 1770, als klein meisje van elf jaar, heb ik

Het was ontzettend, meende zij, zoo spoedig als de modes tegenwoordig veranderden.

dames zien loopen in rijkkleed, met manshoeden en staartpruiken, sommigen met degens op zijde.” Allen lachten om hare beschrijving en de bekoorlijke spreekster insgelijks; lachend de verschillende aanwezigen een voor een aanstarend, hield zij iets langer de oogen gevestigd op die van Blijleven, met een dier eigenaardige blikken waarmee zij elkander voorzichtigheidshalve polsten, alsvorens een beslissenden stap te doen.

Opeens snoof Blijleven, nog onder den indruk van dien blik, een eigenaardigen geur op, een geur dien hij zoo goed kende, dat hij hem van tijd tot tijd, ook als hij alleen was, meende te ruiken. „De weerga!” dacht hij, „daar is de parfumeriewinkel van Mourand ook in de buurt.” En, rondziende, bespeurde

hij op eenigen afstand de huisvrouw van den gevangen orangist, keurig gekleed, met eene vriendin naast zich. Zij keek hem in het voorbijstappen ondeugend aan, met een zijblik op mevrouw Noordhuijs. Heel goed had zij gemerkt dat Blijleven haar in den laatsten tijd verwaarloosde, en eigenlijk kon het der huisvrouw geen haar schelen; voor hem een ander. Ze had zoo veel aanbidders als ze maar hebben wilde. Doch ze vond het wel aardig te weten, wie hare plaatsvervangster was en begreep dadelijk, met de fijnheid van haar verdorven instinct, dat het de schoone weduwe wezen moest.

Blijleven was niets op zijn gemak. De huisvrouw van Mourand kon zoo brutaal wezen als de beul van Haarlem; hij vond het best wat uit haar buurt te blijven en zich zoo weinig mogelijk aan de zijde van mevrouw Noordhuijs te vertoonen. Hij voegde zich dan ook bij den dokter en veinsde eene plotselinge belangstelling in de opgehangen kunstwerken, post vattende voor *Een staand paard*, van den uit Kassel afkomstigen schilder Haag, den hofschilder des erfstadhouders toen deze nog te 's Gravenhage verwijlde en de kunstenaar zijne modellen voornamelijk in de vorstelijke stallen placht te kiezen. Blijleven,